

Zdeněk Slavík

Jsme rytířský národ?

Povídání o knížeti Václavovi v hodinách školního dějepisu vyvolávalo v mě klukovské duši divný pocit. Nikdy jsem nepatřil k těm, kteří se rádi perou. Byl jsem vychován v křesťanské morálce a hlava se mi vždy zdávala silnější než paže. Přesto jsem ale vždy cítil, že ten náš český kníže Václav tomu saskému bratru neměl dávat těch 300 zlatých a tolik volů.

V těchto dnech komunistický režim v naší vlasti oslavuje své vítězství. V tom květnu, tenkrát na pražských barikádách roku 1945 český národ věřil, že to bude vítězství nad fašismem.

Ti naši stateční, kteří tehdy položili své životy, netušili, že za několik hodin sovětské tanky místo toužené svobody přivezou do naší země opět násilí a nesvobodu. Když několik měsíců předtím Jaltská konference spojenců otevřela dveře naší vlasti ideologické diverzi světového komunismu.

Necelé dva roky potom demokratická část národa s nerovnými možnostmi sváděla boj o demokracii ve státě.

Únorový komunistický puč v roce 1948 ukončil všechny májové naděje roku 1945, aby zase více než třicetileté temno ovládlo naši zem.

† a pražské letenské pláni duní těžké kroky slavnostní přehlídky ozbrojených sil armády a Sboru ministerstva vnitra. Slova bojových písní jsou oslavou vítězství násilí nad demokracií. Na krvavě rudých tribunách sedí také akreditovaní diplomatictí zástupci západních zemí. A přihlížejí.

Bez opravdových vůdců

Šedesát let v historii národů není dlouhá doba. Ale příliš krátká pro mladý stát, aby v ní třikrát prodělal svoji porobu.

Osmatřicátý rok tohoto století nikdy nemohu zapomenout. A se mnou můj národ. Vidím dosud tak živě ono nadšení, s kterým se chtěl národ bránit před nacistickou expanzí. Znovu prožívám tu psychosu síly národa, jeho jednotu, odhodlané, rovné páteře mužů. Národní mobilisace rukou a mozků. A hlavně srdcí.

Lid volal do prázdna: "Dejte nám zbraně!" Zbyly jen zatřásené pěsti chlapů, kde bělobou prosvítaly nemohoucí klouby. A moje klukovská otázka: "Táto, proč jsme se nebránili?" - Noviny a vládní tlapače hovořily o beznaději. O zodpovědnosti k národu, o jeho lepším zítřku.

Můj táta na tu klukovskou otázku jen sklonil tu svoji krásnou bílou hlavu. A jeho páteř se jaksi ohnula. Jako ostatním chlapům. Aspoň se mi to tenkrát jako klukovi zdálo. O rok později tolik mi imponoval nerovný zápas bratří Poláků. Říkal jsem s ostatními: "Je to rytířský národ!"

Pokračování 1.a straně 2

† Růženka Herlingerová

V Montrealu zemřela ve věku 88 let sopranistka světového jména Růženka Herlingerová. Byla interpretkou Nové vídeňské školy Shoenberga, Berga, Webema a nezapomenutelnou interpretkou Dvořákovy "Matky".

(Nekrolog v příštím čísle N.H.)

naše hlasy

INDEPENDENT NEWSPAPER FOR CZECHS AND SLOVAKS

No.: 7 (960) Vol.-Ročník 24. - May (květen) 20, 1978
SECOND CLASS REGISTRATION NO.: 1928

CARAVAN 1978

Princezna Pavilónu "Praha" - Klarita Franková

TŘICET LET

Amerického Fondu pro československé uprchlíky

Pomoc československým uprchlíkům byla ve Spojených státech zahájena hned v době Mnichova, kdy byli naši lidé nuceni utíkat z těch částí republiky, které byly okupovány Němci, Maďary a Poláky. Tehdy se ve Spojených státech prováděly sbírky, jejichž plný výnos byl posílán Červenému kříži v Československu. Tato humanitární činnost se soustřeďovala v Pittsburghu, kde byl Jan Papánek konzulem a po okupaci Československa byla přesunuta do Chicaga a rozšířena na pomoc pro osoby, které opustili Československo a dostali se na Západ.

Po zahájení války a vytvoření československých vojenských jednotek se tato pomoc vztahovala také na jejich příslušníky. Činnost se konala v rámci Československé národní rady americké a jejích složek, později prostřednictvím "Czechoslovak Relief" a koncem války přes "American Relief for Czechoslovakia", které byly, jako celooamerické organizace, za tím účelem vytvořeny. Prováděly se sbírky, pořádaly se bazary a jiné podniky a byly vytvořeny odbočky Červeného kříže na čele s Betkou Papánkovou. Pomoc potřebným Československým byla poskytována až do roku 1948, kdy se Československý červený kříž dostal do rukou komunistů a kdy byla v Praze znemožněna pomocná práce organizace "American Relief", ve které pracovala Vlasta Vrázová.

Tato situace vyvolala po vytvoření nové organizace a tou se stal Americký fond pro československé uprchlíky (American Fund for Czechoslovak Refugees, Inc. - AFCR), který začal pomáhat desítkám tisíců lidí utíkajícím před komunistickým pronásledováním. Uprchlíci přicházeli hlavně do Západního Německa a Rakouska a v menších počtech do jiných zemí svobodného světa.

AFCR byl založen z iniciativy Jána Papánka za pomoci krajanských činitelů (advokáta Miles W. Rehoře, bratří Schwandů a F. Jičínského) a amerických přátel. Původně byla snaha založit organizaci s Masarykovým jménem, ale státní úřady to zamítly, neboť ve státě New York existovala celá řada organizací se jménem Masaryk ve svých titulech, aby bylo zabráněno omylům a záměnám.

Začátky práce byly velmi těžké - nebylo finančních prostředků. Nájemné kanceláře a nejnútnejší náklady hradil téměř po dobu jednoho roku sám Jan Papánek, který vedl v té době nepříjemný boj s komunisty, snažícími se zmocnit jeho kanceláře a archivu. Americké úřady se, bohužel, k této jejich činnosti chovaly pasivně s odůvodněním, že nemohou zasahovat na exeterritoriální půdě.

Za těchto okolností bylo velmi těžké, i po inkorporaci AFCR ve státě New York 3.května 1948, docílit nejen uznání vládními agencemi a zapojení nové organizace do spolupráce s už existujícími pomocnými - hlavně náboženskými - organizacemi ve Spojených státech, ale zejména mezi organizacemi na mezinárodním poli, které pomáhaly uprchlíkům. Z těchto důvodů musel AFCR ve své počáteční činnosti

Pokračování na straně 2

Zpráva o PETICI '78

Naše společná akce PETICE 78 překročila již dávno první tisícovku. Ale je to stejně nepřesné číslo, protože doslova po celém světě se sbírají další a další podpisy, takže skutečný stav Petice není ani možno přesně stanovit.

Do konce ledna ohlásilo oficiálně svou podporu víc jak deset let spolků a organizací, většina z nich klíčových. Pro přesnost jmenujeme je tak, jak docházela s podporou akce Petice 78:

České Slovo, Čs. Národní Sdružení Canada, Čs. Národní Rada Americká odb. Washington, Čs. Demokratické hnutí v exilu, Národní Rada žen svobodného Československa, Ústředí čs. demokratických organizací v Austrálii, Čs. Poradní sbor v západní Evropě, Čs. strana národně socialistická v zahraničí, Čs. Skaut ve Švýcarsku, Sdružení svob. Čechoslováků v Brisbane, Austrálie, Čs. Národní Rada Americká, ústředí Chicago a Čs. Národní Sdružení Canada, odbočka Vancouver.

Přicházejí dopisy, v kterých podepisovatelé vyjadřují přání, aby jména nebyla zveřejňována s ohledem na případnou persekuci příbuzných doma. Organizátoři Petice 78. se zaručují, že jména i adresy těch, kteří si nepřejí být zveřejnění, nebudou nikde publikována.

Znovu opakujeme, že není třeba žádných předepsaných formulářů. Podpisy se mohou sbírat jakkoliv.

Je před námi ještě víc, jak pět měsíců. Za ten čas se dá pro konečný úspěch Petice 78. udělat mnoho. A tím také pro všechny naše rodiny, příbuzné a spoluobčany doma.

Důležité upozornění účastníkům podpisové akce Petice 78:

V poslední době dochází na adresu Petice dost podpisů se žádostí, aby jmenování nebyli zveřejňováni, s ohledem na rodiny a příbuzné doma. Mnozí, z téhož důvodu, nechtějí vůbec podepsat.

Pokračování na straně 2

Letošní "CARAVAN" se bude opět konat každý den na krásném "Masaryktownu" v Torontě - od pátku 23. června až do soboty 1. července 1978. Program ve všední dny od 18.00 hod. až do 24.00 hod. V sobotu a v neděli od 15.00 hod. až do 24.00 hodin. Podrobnosti v příštím čísle N.H.

Foto: Miloslav Kubík.

Jsme rytířský národ?

Deset let později v tom osmačtyřicátém byl jsem již v letech mužné síly a na rozletu své politické kariéry. Dral jsem se k slunci jako ostatní mládež, které doba dala mimořádnou příležitost. S upřímnou vůlí vyvarovat se nedávných chyb svých otců. Za tři roky po válce národ stačil se rozdělit na dva tábory: Demokratický a komunistický. Patřil jsem k tomu prvnímu. A z tribun svých četných veřejných projevů burcoval národ a varoval před nebezpečím, které sahalo na podstatu našeho národa.

A pak stačil jeden sychravý den měsíce února, aby se opět zhroutily všechny naděje na stále ten slibovaný lepší zítřek národa.

Předcházelo mu podobné nadšení jako před deseti lety. Jen s tím rozdílem, že teď už národ nebyl jednotný. Ta menší část národa zaprodala se cizácké ideologii násilí a třídní nenávisti. Ta druhá vynášela demokracii a slušnost. To v rozhodující chvíli nestačilo. Vyhrála to bezohlednost a výhrůžky. Noviny a vládní tlapače zase hovořily o zodpovědnosti k národu, varovaly před občanskou válkou.

Ta menší část národa zbraně měla. Ta větší po nich zase do prázdna, tak jako před deseti lety, marně volala. A zbyly zase jen ty zatratě pěstě mužů.

Nový pán v zemi odpověděl terorem. Plnily se zase věznice lidmi, kteří se nesmířili s osudem své země a šli do aktivního odporu.

Dostal jsem se tam mezi prvními. To snad zapříčinilo, že po deseti letech, když jsem byl s ostatními propuštěn na politickou amnestii, vydržel jsem pohled a otázku své jedenáctileté dcery: "Táto, proč jste to v tom únoru nebránili?" Ten pohled jsem sice vydržel, ale otázku zodpovědět neuměl. Tak jako před dvaceti lety můj otec. Jen tu svoji páteř jsem se snažil neohnout. A pak mi vyprávěla o "maďarských událostech" v roce 1956. Tolik jí imponoval nerovný zápas sousedních Maďarů. Říkala s ostatními: "Je to rytířský národ!"

O dalších dvacet let později, prvých šest měsíců roku 1968 nazývali lidé, noviny a rozhlasové stanice kulturního světa "československým jarem". Protože národ už byl více než syt komunistické ideologie a národního hospodářství, které násilím nastolený režim za dvacet let hospodaření přivedl na dno. Komunistu Novotného vystřídal stejně dobrý komunist Dubček. Usmíval se a sliboval. Jako všichni před ním. Uvolnění a také ten lepší zítřek národa. Politické a

Sovětské invazní tanky se valí pražskými ulicemi.

Hospodářské neúspěchy obratně svedl na kolegu z partaje Novotného. Hodně se psalo a hovořilo o "komunismu s lidskou tváří". Když předtím tento pojem měl tolik tváří zločinnosti, podle stupňů intelektu a schopností samovládů.

Dvacet let násilím umlčovaná opozice národa zvedla hlavu a hlas. Probudilo se opět po tolika letech nadšení národa, který tolikrát zklamán, zase chtěl věřit. Naděje trvala pouze do polovice měsíce srpna. Nenáviděný bratr a spojenec z východu přijel zase k nám s tanky a děly a samopaly upevnil opět poslušnost a svoji nadvládu.

Nadšení a jednota národa? To zůstalo zase tam někde na dlažbě pražského náměstí při několika výkřicích. Armáda prý Dubčka milovala a slibovala věrnost. Armáda měla zbraně. Dostatek.

Tu atmosféru srpnového zklamání roku 1968 jsem již prožíval mnoho kilometrů od domova. Protože rok předtím se mi konečně podařilo dosáhnout svobody. Má dcera využila několik týdnů desorganizace státního aparátu a dorazila za mnou do exilu. Přivítal jsem ji otázkou: "Holka, proč jste to tam v tom srpnu nebránili?" Divně se na mě podívala. A určitě se mně jen zdálo, že se jaksi schoulila do sebe.

Teď zas můj národ vychutnává do dna porobu a okupaci své země. Nové páteře se zase ohýbají. Plní se zase věznice a

BOHOSLUŽBY

Každou neděli: o 11. hod. dopoledne v Čs. baptistickém kostele na 200 Annette St. Toronto. Zpívá pěvecký sbor. Každý je srdečně zván.

Rev. Józsa Novák

Rím. Kat. kostol sv. Cyrila a Metoda, 34 Claremont St. Toronto.

o 9. hodině anglická, o 11. hod. slovenská omša.

Rev. Žabka

V českém kostele sv. Václava v Torontě 496 Gladstone Ave. (Stanice podzemní dráhy Bloor - Dufferin) v 10.30 hod.

Rev. Jaroslav Janda

Slovenský evangelický Luteránský kostol sv. Pavla 1424 Davenport Rd., Toronto, (U Dufferin St.)

Tel.: 221-7160

Rev. Dušan Toth

HAMILTON A KITCHENER

Česká misie sv. Vojtěcha v hamiltonské diecézi 464 Plains Rd. West, Burlington

Tel.: 523-1932

Nedělní bohoslužby o 11. hod. dopoledne mimo druhou neděli v měsíci, kdy má svatá je ve 4 hod. odpoledne. Mše sv. v Kitchener je každou druhou neděli v měsíci o 10. hod. dopoledne. Svatá zpověď vždy před mší svatou.

Upozorněte svoje známé a přijďte všichni!

Rev. Josef Sach

koncentrační tábory lidmi, kteří se nesmířili, kteří si zachovali tvář a páteř.

Formy boje za svobodu národa jsou různé. Politici vězni v minulosti i dnes, rozhodně by raději třímali v rukách pořádný rytířský meč.

Piši tyto řádky ve svobodné zemi. A kolem mě jsou lidé. Hrdých, rovných páteří. Protože - zatím ještě - neprožili žádnou okupaci.

Vzpomínám. Třicet let nic neubralo na jejich síle. Stále vidím jasně před sebou toho mladého chlapce vedle mně na pražských barikádách, v květnu 1945. Měl tolik modré oči. A v ruce zbraň. Protože chtěl život lepší. Když umíral, vůbec jsem neviděl v jeho očích strach.

Pokračování se strany 1

Zpráva o PETICI '78

Organizátoři Petice, kteří cítí odpovědnost za dodržení slibu ohledně utajení jmen a adres, přijali následující rozhodnutí:

Je ponecháno každému jednotlivci na vlastní vůli, chce-li svou adresu uvést. Neboť jména ani adresy nebudou zveřejněny a důvěrnost zaručena. Představitelům OSN bude předán, společně s textem Petice, jen notářsky ověřený dokument o konečném a úplném počtu podepsaných. Veškerý shromážděný materiál, jména a adresy, nebudou sekretariátu OSN

předány, aby se případně nedostaly do nepovolených rukou.

Na druhé straně, je na místě připomenout, že víc jak tisíc signatářů Charty 77, podepsalo a zveřejnilo svá jména s vědomím, že vystavují nebezpečí sebe a své rodiny risku nezměřitelně většímu, než my, příslušníci demokratického exilu a ve většině i občanské svobodných a nezávislých států.

Každá další obava, nebo nejistota či opatrnost je zbytečná, protože celý dokumentační materiál je v bezpečí a nebudou žádné okolnosti ponechány v nepovolených rukou.

Dámský odbor, Toronto

K uctění památky drahého, zesnulého manžela, věnovala pani A. Žouželková 100.00 \$ na práci Dámského odboru.

Děkujeme za tento štědrý dar.

Náš vlet do divadla v Stratfordu se koná v sobotu 10. června 1978 Sejdeme se na parkovišti United Church of Canada, 85 St. Clair Avenue East v 8:30 ráno - autobus vyjede z Toronta přesně v 9:00 hodin, vrátíme se v 6:30 hod. večer.

Příští schůze Dámského odboru se koná 21. září 1978 v 7:45 hod. večer, 230 St. Clair Avenue East (Timothy Eaton Memorial Church.) Pan Rojik, z Toronto Camera Centre, k nám promluví a ukáže obrázky z Himalaj.

Ruth Petříčková
Předsedkyně

Pokračování se strany 1

TŘICET LET

v Evropě pracovat pod ochranou americké organizace YMCA.

Ve Spojených státech byl v roce 1948 připravován nový zákon o uprchlících (Displaced Persons Act of 1948), jehož předloha však byla časově omezena a nevztahovala se na uprchlíky z Československa. Byl to opět Papánek s Jurajem Slávikem, kteří zburovali pomoc svých přátel v Kongresu, aby návrh zákona byl změněn a schválen tak, aby se vztahoval na československé uprchlíky, kteří až do té doby neměli do Spojených států přístup.

V té době byla také získána malá finanční pomoc od protestantů v Ženevě a od některých přátel v New Yorku. Postupně začaly pomáhat československé krajské organizace - hlavně ženské, byl vytvořen členský výbor, vedený Jaroslavem Pokorným, který začal získávat a pomáhat. Byly organizovány večírky a různé podniky, jejichž výtěžky šly na pomoc uprchlíkům, stejně tak výnosy československého stánku, vedeného Betkou Papánkovou, na mezinárodních ženských výstavách v New Yorku, byly věnovány na stejný účel.

Ján Papánek vedl v těchto začátcích práce pro československé uprchlíky těžký politický a diplomatický boj ve Spojených národech, v Bezpečnostní radě, kde se dožadoval vyšetření zásahu Sovětů do československých vnitřních věcí uskutečněním únorového puče a byl na podzim 1948 nucen se připravit na cestu do Paříže, kde se odbyvalo Valné shromáždění Spojených národů. Tam ho Čsl. komunisté obviňovali z podvodů a snažili se ho zbavit funkcí ve Spojených národech, do kterých byl osobně na období tří let řádně zvolen Valným shromážděním jako odborník v administrativních a rozpočtových věcech. Jejich snažení, i přes podporu Sovětů, bylo marné. Před odchodem do Paříže.

Před odchodem do Paříže chtěl, aby se vední právě založeného AFCR dostalo do spolehlivých rukou. Měl několik porad s některými politickými exulanty, kteří už byli ve Spojených státech, avšak když ti začali prosazovat do výboru AFCR zastoupení podle politických stran a rozdělování posic na Čechy a Slováky, bylo nutno pokračovat v práci bez jejich účasti. Byla přijata zásada, kterou AFCR zachovávala do dnešního dne, že se bude pomáhat každému nekomunistickému utečenci z Československa bez ohledu na jeho národnost nebo politické a náboženské přesvědčení.

Během svého pobytu v Paříži navštívili Ján a Betka Papánkové tábory čsl. uprchlíků v Západním Německu, které byly spravovány organizací I.R.O. za spolupráce s velitelstvím okupačních armádních jednotek, jež požádali o pomoc. Viděli bídu a utrpení tisíců čsl. dobrých lidí na vlastní oči, měli k

ním řadu projevů a slibů pomoc, což dále přispělo k zdvojení jejich dosavadního úsilí na konečném organizování AFCR, aby tento mohl co nejdříve pomáhat těm nejpotřebnějším na širokém poli.

Předsednictví výboru organizace převzal známý přítel T.G. Masaryka a Československa, předseda Carnegie Endowment for International Peace a prof. emeritus Columbia University, Dr. James T. Shotwell a jeho sponsorsy se staly osobnosti jako Eleanor Roosevelt, senátor Lehman, guvernér státu Ohio, Frank J. Lausche, spisovatelky a přítelkyně Československa, Marcia Davenport a Dorothy Thompson, Ruth Mitchell. Byla získána pomoc mnoha jiných amerických a krajských přátel.

Americká vláda, kanadská, spojenecké okupační armády v Německu a Rakousku a vlády západní Evropy se musely přesvědčit a přesvědčily už v roce 1948 o opravdové snaze AFCR pomáhat čsl. uprchlíkům, i když bylo málo prostředků. Naši uprchlíci, kteří netrpělivě čekali v táborech, začali dostávat přilepšení na potraviny, šatstvo a zdravotní potřeby, které se podařilo obstarat. Ján Papánek zajistil rozsáhlou pomoc od organizace CARE. - Hlavně se však mohli uprchlíci začít těšit a připravovat na trvalé usídlení v zemích, jež si zvolili za svůj domov.

V západní Evropě - v Německu, Rakousku, Francii, Belgii, skandinávských zemích, v Anglii a v Kanadě byly založeny kanceláře AFCR, které začaly provádět emigraci našich uprchlíků do mnoha zemí svobodného světa. Tak se podařilo během několika málo roků trvale usadit na 40.000 lidí v západní Evropě, Spojených státech, Kanadě, Australii, na Novém Zelandě a jinde.

Po těžkých začátcích začala přicházet pomoc od čsl. přátel, hlavně od malých darů a od několika amerických přátel, kteří vždy trvali na důvěrnosti svých darů. - Rada svobodného Československa po nějakou dobu přispívala na činnost AFCR ze svých prostředků, které dostávala na sociální účely od amerických veřejných činitelů.

Ve Spojených státech zůstaly prostředky, které byly během války darovány na pomoc potřebným rodinám a které byly v době komunistického puče v Československu zde zadrženy. Komunisti vyžadovali předání těchto peněz, ale odmítli jejich rozdělení potřebným rodinám bez vlastní plné kontroly. Ján Papánek, který byl delegátem Čsl. červeného kříže, žaloval u nejvyššího soudu státu New York. Po pěti letech soudních sporů soud přiznal celou částku ve výši 100.000 \$ Americkému fondu pro čsl. uprchlíky, protože Ján Papánek odmítl přijmout jemu přisouzenou částku. Přibližně stejný obnos, který se podařilo Jánovi Papánkovi spolu s Dr. Kenneth Millerem zadržet v Londýně, byl bohužel, přidělen americkým katolickým organizacím s odůvodněním, že

Pokračování na straně 7

Milan SOBOTKA: Léto se blíží (Acrylic).

Nepřehlédněte!

Známe úspěchy přirozené regenerace vlasů. Proto nezanedbávejte jejich vypadávání a taktéž nezanedbávejte vzniklé lysiny protože na nich vlasy mohou regenerovat.

Ve vlastním zájmu volejte

481-7784

MARTIN'S SCALP CLINIC
1648 Bayview Avenue
Toronto, Ontario (jižně od Eglinton).

CITY OF TORONTO

Sběr odpadků

Protože pondělí 22. května 1978 je svátek, nebude v tento den sběr odpadků.

Pondělní sběr bude v úterý a úterní sběr ve středu.

Ve středu 24. května 1978 nebude rovněž sběr papírů, starého nábytku a jiných předmětů. Tento sběr bude 31. května.

R.M. BREMNER, P. Eng., F.I.C.E.
Commissioner of Public Works
City of Toronto.

Mléko nejen jako nápoj

Mléko je nejlepší vypít, a to denně alespoň čtvrt litru v jakékoliv formě, sladké, kyselé, jogurtové, biokys - výrobků z mléka je na trhu hodně. Ale mnohdy nám mléko prospěje i docela jinak, v domácnosti, při odstraňování zápachu, skvrn, přesolenosti pokrmu atd. Co tedy všechno lze s mlékem dělat:

- * Zlepšit kvalitu hovězího masa, necháme-li je asi dvě hodiny odležet v kyselém mléku jež pak použijeme do omáčky.
- * Zmírnit zápach mořských ryb, pokapeme-li rybu nejdříve citronovou šťávou a vložíme-li ji asi na 4 hodiny do kyselého mléka.
- * Odstranit skvrny od červeného vína. Podaří se to též použitím zejména kyselého mléka, ale skvrnu od červeného vína odstraníte s ubrusu také tak, že látku rozprostřete na plochu na talíř a přelijete vařícím mlékem. Počkáte, až skvrna zniží a pak ubrus vyperete.
- * Přesolenou zeleninu nebo polévku zlepšíme přidáním mléka.
- * Tvrdý sýr zvláční, položíme-li ho na několik hodin do studeného mléka.
- * Zvěřinu částečně zbavíme příliš silné příchuti divočiny, kterou každý nesnáší, vložíme-li ji do kyselého mléka místo do láku.
- * Bělou kvěťáků zůstane zachována, přidá-li se při jeho vaření do vody trochu mléka.

Kupte si knihu Psáno na BUBEN od Jára Mecně

Co uděláme

Pro zdraví: Budeme jíst karotku. Právem se o ní říká, že tomu, kdo ji pravidelně jí propůjčuje zdravou a živě zbarvenou pleť. Za tuto svou schopnost vděčí karotka žluto-oranžovému barvivu - karotenu, po kterém také má svůj název. Karoten je vitamín A a náš organismus jej může přeměnit ve velmi potřebný vitamín A. Je obsažen v každém žlutém ovoci a zelenině, např. tykví, mandarinkách, broskvích a pod., ale také v zelenině zelené. Málo kdo ví, že kupř. špenát je na karoten stejně bohatý jako karotka.

Pro krásu: Je dobré znát účinky ovoce a neb i ovoce jíme s mírou. Ovoce bývá nejen bohatým zdrojem vitamínu C, ale i kalorií. To se týká zejména druhů s vyšším obsahem cukru. Nadměrná konzumace ovoce může být také jednou s příčin obezity u těch z nás, kteří soustavně překročí rozumnou denní dávku. Neměla by přesahovat tři kusy (pomerančů, jablek a podobně) a klesnout pod jeden kus na osobu a den. O vitamínu C je známo, že jeho povzbuzující účinek je okamžitý, že působí jako účinný bičem. Měli bychom tedy ráno, anebo alespoň v první

Letos, v době velkonoční zemřela v Guelphu, ve věku 69 let, vzácná žena, hodná matka a žena se zlatým srdcem, podporovatelka nových emigrantů - Marie Šebestíková. Pocházela z Luhačovic na Moravě a její manžel Walter byl tajemníkem ČSNS za druhé světové války v osadě "PRAHA" při Viking, nedaleko Edmontonu v Albertě. Byla matkou syna Josefa a Franka. Josef Šebestík je členem ředitelské rady Masaryk Memorial Institute v Torontě. Na obrázku je paní Marie Šebestíková z doby před 40ti léty (jediný který máme k dispozici), kdy přijela do Kanady.

Kennedy Travel Bureau Ltd.

296 QUEEN ST. WEST, TORONTO 2B, ONTARIO
NÁVSTĚVY PŘÍBUZNÝCH
Z ČESKOSLOVENSKA A CESTOVÁNÍ
KAMKOLIV NA SVĚTĚ
VÁM VYBAVÍME
K VAŠÍ SPOKOJENOSTI

volejte nebo přile
352-3226

Dana Nohavica
Manager

Organizujeme přicestování

VAŠICH PŘÍBUZNÝCH Z ČESKOSLOVENSKA

a zařídíme Vám cestu na stretnutí se s příbuznými v Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku.

Vybavujeme aj zájezdy na Juh - Florida, atd.

ako aj na ostrovy

"Zmenárah cudzích valút"

Založené 1951 • Majiteľ HARRY HEITLER

WORLD TRAVEL SERVICE LIMITED

258 College St., (roh Spadina), TORONTO, Ont.

TEL.: 979-2171

891 King Street W., HAMILTON, Ont., Tel.: 525-7202

JOSEF VESELY

INSURANCE AGENCY

výhodné sazby pro pojištění
aut - domů - obchodů - života - nemocí atd.
Kupujete či prodáváte dům?
Volejte kdykoliv 284-0673

Odvezeme Vám levně

- * COKOLIV
- * KAMKOLIV
- * KDYKOLIV

Drive koňmi, nvní auty!

Povoznictv Morava
Tel.: 247-7030

polovině dne, jíst citrusové ovoce. Před spaním by si je naopak neměli dopřávat ti, kdo trpí nespavostí.

Báseň o matce

*V tichosti hvězda
držím v ruce památku
není to kříž, který zvedám k nebesům
je to jen modlitba za matku*

*Studený vítr se sněhem
bije mi do tváře a do jarního poupěte opo-
ztratil jsem drahokam
který bych nikomu na světě neprodal*

*Na loukách není ještě máj
a v jabloních nesedí plno květů
ptáčekové, prosím vás, zpívejte mi o matce
jak byla dobrá, vyprávějte celému světu*

*Potoky chladné — život posledního sněhu
jaro přichází jakoby jen opodál
marně Tě hledám mezi jarními květy —
a dnes Ti nikdo ani na hrob kytičku nepos-*

Miloslav

NA FOTOGRAFIÍCH:

1. 2. 3. 4. Taneční skupina: Bílek Janíček, Bílková Helena, Bílková Mary, Bílková Tereza, Bílková Michal, Beyak Richard, Beyaková Laura, Bursey Angela, Bursey Anna, Bursey Antony, Bursey Tany, Dvořáková Ch. Gajda Brett, Gajda Robert, Honig Chris a Hrazdík Anna. 5. Pani učitelka Vrbová se sourozenci Ulrichovy. 6. Ředitel M.M.I. - Zdeněk Mímra. 7. Jan Matějovič. 8. učitelka Otrubová s nejmladší třídou. 9. Yvetka Ulrichová. 10. u mikrofonu Petra Kozlová. 11-12. Zpěvohra - Petr Vrbová a na klavír doprovázel Ing. Milan Ichniovský.) - bude také vystupovat na národopisných slavnostech Ontario, na CARAVAN '78 na Masaryktownu v Torontu v programu "Den etnického tlisku" ve Fórum na Ontar

Žáci Masarykovy doplňovací školy v Torontě předvedli recitační, taneční a hudební program u příležitosti **SVÁTKU MATEK**. Vystoupení žáků bylo velmi úspěšné. Každý jednotlivec se snažil o nejlepší výkon. Zvláště však nutno vyzvednout krojovanou taneční skupinu jako celek, ve které dorůstají nositelé Moravsko-Slováckého folkloru další generace exilu. Taneční soubor vede velmi úspěšně paní Božena Bílková-Gajdová, známá tanečnice a choreografkyně. Protože tento taneční soubor nejmenších je velmi úspěšný bude také vystupovat na CARAVAN 1978 v Pavilonu Praha na Masaryktownu v Torontě, Scarborough a na národopisných slavnostech a pouti u sv. Antonínka v Chatham, Ontario. Blahopřejeme k dalším úspěchům. Všem učitelům děkujeme za trpělivost s dětmi a za nacvičení tak krásného pásma. .

Foto: Milo Komínek

MASARYKOVA

14

15

ková chaloupka; zpracovala Dana Ivan Hrazdira. 14. Jirka Komínek pouti u sv. Antonínka v Chatham, Na Čsl. Dnu v Guelph, Ontario a Place v Torontě. 15. Defilé žáků.

Vážení čtenáři,

nakladatelství SIXTY-EIGHT PUBLISHERS, CORP. (Box 695, Station A, Toronto, Ont. M5W 1G2, Canada) vydává v tomto roce dokumentární knihu Ota Hory SVĚDECTVÍ O PUČI (siran cca 550, cena \$10.00, počet kapitol 50 - jejich seznam je vytištěn na druhé straně této objednávky).

CO JINÍ PÍŠÍ V KNIZE O AUTOROVÍ

OTA HORA SVĚDECTVÍ O PUČI

Básník Pavel Javor (Kanada) v předmluvě: "Autor tohoto obšírného svazku správně zdůrazňuje, že jde o jeho osobní svědectví... o jedné z nejmutednějších kapitol našeho nejen politického, ale vpravdě národního života a osudu. Ota Hora proto zasazuje své ústřední téma - komunistické Československo - do mnohem širšího rámce našich národních dějů... Svědectví Oty Hory je líčení očitého svědka, jehož varování a volání se podobalo hlasu na poušti. Hora patřil od samého začátku obnoveného čs. politického života poválečné éry až do osudového 25. února k našim politikům nejmladším a nejstatečnějším. Byl "tribunem lidu" v nejvlastnější významu těchto slov... Bylo správné, že autor zdůraznil, že nebyl jediným, kdo komunistické Československo vzdoroval. Ale tvrdím, že Ota Hora vzdoroval nejstatečněji a nejdůsledněji... Není nejmenší pochyby, že k tak trapné prohře čs. demokracie nemuselo dojít, kdyby v poválečném parlamentě zasedalo více takových Horů... Ota Hora, který založil a vedl od r. 1945 největší hnutí demokratické mládeže a studentstva čítající více jak 200 tisíc členů, mohl zaznamenat v knize mnohá fakta, která dosud nebyla zveřejněna... i odvážné závěry a úsudky v lecčem odporující až dodnes běžně přijímaným názorům..."

Josef Josten (Anglie), přední exilový žurnalista, píše: "Mezi jmény lidí, kteří se v kritických dobách řídili podle hesla "se štítem nebo na štít", byli na čestném místě dva poslanci našeho posledního demokratického parlamentu, Alois Čížek a Ota Hora... kteří pro svou nebojácnost stáli v popředí vnitřního odboje... Když se Ota Hora rozhodl, hlavně na přímluvy svých přátel, zachytit svoje zkušenosti ve formě pamětí, je to nový politický počín, nové tasení šavle a jistě i nový vzor hlavně mladší generaci exulantů, které ušla jedinečná životní zkušenost..."

Dr. Miloslav Kohák (USA) v dopise Horovi: "Přinášel jsi s sebou nadšení bojovníka, nesené hlubokou vírou v humanitní demokracii a úzce spojené s tisící Čechů, kteří nezakolísali ve věrnosti republice Masarykové. Tvůj zápas byl jejich zápasem... Ti, kteří stáli s Tebou v jednom řádku, budou Ti vděční, že jsi ve svém vyprávění podal také svědectví o jejich zápasu..."

OBSAH KNIHY (50 KAPITOL): Ota Hora SVĚDECTVÍ O PUČI

PŘEDMLUVA - Pavel Javor Poděkování ÚVODEM: 1. Proč píše toto svědectví?

I. KOMUNISMUS, RUSOFILSTVÍ, VLASTENECTVÍ:

1. Rusofilství spojenců. Zneužití ruského vlastenectví Sověty.
2. Pokus o komunistický puč na počátku první republiky.
3. Má cesta do Sovětského svazu.

II. ZAČÁTEK ZÁPASU O DEMOKRACII:

4. Pražské povstání. 6. Po "osvobození" rozčarování. 7. Sto tisíc účastníků majálesu pracující a studující mládeže. 8. Průlom do podvodné jednoty mládeže. 9. Recepce na počest sovětských vojevůdců. Překvapení z rozhovorů. 10. Spojenecký večer bez účasti Sovětů

III. PROTI TERORU A CHAOSU:

11. Vláda bez parlamentu a kontroly. 12. Teror a zvěrstva komunistů. 13. Komunistický pohotovostní pluk. 14. Chaotické a revoluční ovzduší až do ustavení parlamentu.

IV. PROZATÍMNÍ NÁRODNÍ SHROMÁŽDĚNÍ - DEMOKRACIE NA VZESTUPU:

15. První bouře ve sněmovně. 16. "Nebezpečná bezpečnost". 17. Výstava T.G. Masaryka v Lánech. 18. Osmdesát tisíc mladých manifestuje za humanitní demokracii. 19. Volby: Pro demokracii nebo totalitu? 20. Nekritizujte Sovětský svaz! 21. Nejednotný postup demokratických stran. 22. Novinářská cena Karla Havlíčka Borovského.

V. BEZPEČNOST ZÁKLADEM SVOBODY:

23. Bezpečnostní sbor, tisk, interpelace. 24. Několik interpelací. 25. Ideologický boj se zostřuje. 26. Finanční stráž zachráněna před rozpuštěním. 27. Rozhovor s prezidentem republiky dr. Edvardem Benešem.

VI. STALINŮV ZÁSAH. STUPŇOVÁNÍ KOMUNISTICKÉHO NÁPORU:

28. Marshallův plán - Stalin diktuje! 29. O bezpečnost národní, nikoliv třídní. 30. Závodní a lidové milice - nástroje komunistické moci. 31. Pane ministře vnitra, protestuji! 32. Atentát na členy vlády dr. Zenkla, Jana Masaryka a dr. Drtinu. 33. Den duchovní a mravní obrody národa.

VII. OSNOVÁNÍ PUČE:

34. Příznaky příprav k diktatuře? 35. Žijeme v policejním státě. 36. Před ozbrojeným pučem? 37. Poslední schůze bezpečnostního výboru. 38. Alarmují demokratické ministry o nebezpečí puče. 39. Tragické dny. 40. Finanční stráž čeká na povel. 41. Komunisté zahájili puč již před demisí - a co my? 42. Rozhlas hlásí: Poslanci Hora a Čížek podněcují vzpouru.

VIII. ZHRUCENÍ DEMOKRACIE:

43. Lid věří v prezidenta. 44. Za puče jediná schůze Ústř. výk. výboru Čs. strany národně socialistické. 45. Ortel smrti nad demokracií. 46. Večerní návštěva u dr. Prokopa Drtiny - Pavla Svatého - 25. února 1948. 47. Zatýkáni, skrývání a útěk. 48. Bleskový převrat - bez odporu.

- ZÁVĚR: 49. Kdo byl vinen? 50. Lidstvo prochází největší krizí - a co dělat? Výhled: Víra v Prozřetelnost.

PŘÍLOHY: 1-5 Zprávy imunitního výboru. Postoj Spojených států k čs. vládní krizi v únoru 1948 a její následky. Svědectví Josefa Jostena. Dopis dr. Miloslava Koháka. Dopis býv. poslance Čeňka Torna.

PRAMENY, POZNÁMKY, JMENNÝ REJSTŘÍK

ZDE ODSTRÁHNĚTE

a zašlete v obálce na adresu Ota Hora, 2459 Clover Street, Ottawa, Ont. K1V 8G6, Canada

ZÁVAZNÁ OBJEDNÁVKA

Objednávám.....výtisk(ů) knihy Ota Hora SVĚDECTVÍ O PUČI

Jméno.....

Adresa.....

Datum..... Podpis.....

LÉKY DO VLASTI

ZASILÁNÍ ZAHRANIČNÍCH LÉKŮ

vaším drahým i bez předpisu přesně a rychle zařídí

MAG. FARM. OLGA OLEŠOVSKÁ

3101 Bloor St. W., Suite 204

TORONTO, Ont., M8X 2W2

Tel.: Přes den volejte číslo 233-6046, večer 248-1959.

Můžete si objednat i magnetické náramky proti reumatismu.

MORAVIA PRESS

PUBLISHING AND OFFSET PRINTING

NAKLADATELSTVÍ
OFFSETOVÁ TISKÁRNA
KNIHKUPECTVÍ
FILMOVÉ A ZVUKOVÉ STUDIO

Tiskneme:

dopisní papíry, obálky, navštívenky, svatební oznámení, pozvánky všeho druhu, úmrtní oznámení, plakáty, letáky, různé programy, propagační materiály, časopisy, katalogy, brožury, knihy a jakýkoliv obchodní tisk.

Naše Grafické - Art studio Vám poskytne své služby.

2088 Dundas Street West, Toronto, Ontario M6R 1W9
(416) 533-4242

LUNSKY OPTIK

470 College Street

TORONTO

Prohlídka očí,

zhotovení brýlí

prvotřídní kvalitou.

Hovoříme česky.

Tel.: 921-3924

At' cestujete kamkoli, obraťte se s důvěrou na nás. Opatříme vám letní lístky nebo letenku za normální cenu

ALEX A. KELEN LIMITED

Použijte našich služeb při cestování do staré vlasti. Krajské veřejnosti sloužíme od roku 1925
bezcelní balíčky do celé Evropy

1467 MANSFIELD ST. MONTREAL 2, QUE.
TELEFON: 842-9548

Klaviční hodiny nabízí absolventka pražské KONSERVATOŘE s 25-letou praxí. Hodiny dává ve svém bytě i dojíždí. Učí děti i dospělé. Pro bližší informace volejte večer po 8:00 hod.

762-5049

TORONTO

TŘICET LET

organizace "American Relief for Czechoslovakia", která pomáhala obnos získat, už neexistovala.

Postupně se Jānu Papánkovi jako vedoucímu činiteli AFRCR podařilo zajistit pro AFRCR předpoklady, aby mohl existovat a pomáhat uprchlíkům na široké, mezinárodní základně a aby mohl dostávat pomoc od americké vlády a některých mezinárodních organizací, která byla uznáným dobrovolným organizacím k dispozici. - AFRCR byl uznán Státním Departementem a registrován jako řádná americká pomocná organizace u t.zv. "Advisory Committee on Voluntary Foreign Aid", což bylo podmínkou pro získání daňového osvobození; AFRCR se stal členem v "American Council of Voluntary Agencies for Foreign Service", "American Immigration on Citizenship Conference" a organizace CARE, členem CVAG (Council of Voluntary Agencies in Germany) a "International Council of Voluntary Agencies" v Ženevě a začal aktivně spolupracovat s Mezinárodním výborem pro evropskou emigraci ("Intergovernmental Committee for European Migration"), a Vysokým komisařem Spojených národů pro uprchlíky.

V důsledku těchto uznání a členství mohl AFRCR uzavírat smlouvy s americkou vládou a získávat půjčky vládních peněz na své operace a zajistit pomoc mezivládních organizací a některých evropských vlád ve své činnosti ve prospěch čl. uprchlíků. Na druhé straně je AFRCR povinen podléhat kontrole americké vlády a státu New York; jeho finanční zprávy jsou pravidelně předkládány "Advisory Committee on Voluntary Foreign Aid" Státního Departementu a státu New York, jež kontrolují jejich přesnost. Finanční zprávy musí být vypracovány řádným "Certified Public Accountant" (CPA).

Od svého založení AFRCR mohl provádět svou pomocnou činnost jen díky tomu, že mohl získat dobrovolné pracovníky, kteří byli ochotni sami pomáhat, ať už šlo, hlavně v začátcích o sbírky obnošeného šatstva a obuvi pro tisíce uprchlíků v táborech v Západním Německu nebo o malé i větší peněžní dary AFRCR nebo o pomoc při hledání zaměstnání a ubytování nově příchozích do Spojených států a Kanady anebo o ochotu podepsat na tisíce záruk pro uprchlíky, bez nichž se nemohli uprchlíci z tábora dostat, neboť je imigrační zákony předepisovaly.

Po první velké vlně v roce 1948 a 1949 se počet uprchlíků postupně zmenšoval a v letech šedesátých se zdálo, že AFRCR bude moci svoji činnost skončit. Invaze Československa v roce 1968 zcela změnila situaci a měla za následek více než 100.000 nových protikomunistických uprchlíků, kteří odešli ilegálně přes hranice, nebo zůstali v cizině, kde je invaze zastihla. Vedle usídlování hlavně v třech zámořských zemích jich zůstalo na tisíce v západní Evropě - převážně v Západním Německu a ve Švýcarsku. Novým uprchlíkům pomáhaly také jiné dobrovolné organizace, ale hlavní zodpovědnost připadla opět AFRCR, ať už šlo o pomoc v zemích prvního asyly - hlavně v Německu a Rakousku - před emigrací uprchlíků, kde AFRCR plně využíval pomoc, kterou bylo možno získat pro uprchlíky od americké vlády, nebo Vysokého komisaře Spojených národů pro uprchlíky, který má na starosti právní ochranu uprchlíků a jejich uznání za politické uprchlíky anebo Mezinárodní výbor pro evropskou emigraci, s kterým má AFRCR dohodu o dopravě uprchlíků do zemí trvalého pobytu na úvěr, bez něhož by uprchlíci nemohli cestovat. Rovněž pomoc zemí prvního asyly, zejména Západního Německa, Rakouska a Itálie je nedocenitelná. Zvláštního uznání zde si zaslouží Norsko a čl. komitét v Oslo pod vedením A. Kvapilové.

Dříve, nežli skončil úkol pomoci v trvalém usídlení obětem invaze Československa, vznikl nový: v roce 1972 byl AFRCR požádán vládou, aby se s jinými americkými dobrovolnými organizacemi ujal přesídlení Indů, kteří byli Aminem vyhoštěni z Ugandy a byl jim poskytnut asyl Spojenými státy. I tento úkol přijal AFRCR jako samozřejmý, věren své zásadě pomáhat všem uprchlíkům z totalitních režimů bez ohledu na národnost a politické nebo náboženské přesvědčení. Vždyť už po první světové válce Československo bylo příkladem jiným národům, pokud šlo o pomoc politickým uprchlíkům. Tisícům utečenců ze Sovětského svazu dalo nový domov. Pomohlo jim nejen sociálně, ale i kulturně, vybudovalo pro ně dokonce školy včetně universit.

Po nástupu nacismu poskytlo útluk tisícům demokratických Němců a Židů utíkájícím před koncentračními tábory. Ze stejných důvodů pomáhá dnes AFRCR uprchlíkům z Maďarska, Polska, Bulharska a jiných totalitních režimů, protože mezinárodní humanitní práci se nedá diskriminovat. I my žádáme pomoc od jiných a čl. uprchlíci našli pomocnou ruku v mnoha zemích, kde jsme jim nemohli pomoci my.

Stejně tak nebylo možno odmítnout žádost americké vlády, když v roce 1975 požádala AFRCR vedle půl tuctu jiných dobrovolných pomocných organizací ve Spojených státech téměř 200.000 protikomunistických uprchlíků z Indočíny.

Mezitím ovšem stále přicházejí, i když ve zmenšené míře, noví čl. uprchlíci do Německa, Rakouska, Itálie i jinam a bylo jim nutno pomáhat v jejich emigraci do svobodného světa, zatím co stále v těchto zemích zůstává několik tisíc uprchlíků přestárlých, nemocných, neschopných práce, které nikdo nepřijme, i ti potřebují stále pomoci AFRCR a mnozí ji dostávají.

AFRCR pomohl od svého založení v roce 1948 na 100.000 uprchlíkům k trvalému usazení ve všech zemích svobodného

Ceský terorista Vlado Foltyn, který z komunistického Československa letěl na Kubu, byl odsouzen Kriminálním soudem v Torontě vinným, to ublížením na těle redaktorovi Palachovo Hlasatele. Trest je trvale zapsán v rejstříku trestů. Foltynovi ku pomoci nesprávným a neúplným překladem napomáhal Jan Fellmann, bývalý ústřední sokolský vzdělávatel a t.č. redaktor a ředitel ústředí ČSNS. Byl proto na protesty red. Pal. Hlasatele zbaven překladatele, ježto si přál aby pověřovací listina ústředí ČSNS mu byla vrácena, není známo kdo k tomu - to pověření pomohl? Člen br. R.V. Pěch nebyl vůbec o tomto vyrozuměn, místo aby byla členu organizace či ústředí nápomocno postavilo se proti Fellmannem. Čin Jana Fellmanna je hrozný, ježto úmyslně a bezvýznamně a zkráceně mnil výpověď ve prospěch obžalovaného teroristy, po druhém přelíčení za jiné překladatelky byl Foltyn odsouzen. Takové máme funkcionáře. Fellman byl členem KSČ ještě po únoru, po obvinění ze zpronevěry utekl s Němkou do Německa, to je záznam v trest. rejstříku kdy jako komunista mohl být osvobozen, čilý Fellman má s Němkou děti a jako tak zvaný vlastenec neposílal svoje děti do českých škol doplně., ani do jiných čs. programů, ani jednou jeho žena nepřišla mezi čs. krajany.

Denunciace?

Do redakce "Našich Hlasů" se dostal p. V. Foltyn se stížností, že měsíčník "Palachův Hlasatel" vydávaný v Torontě, přinesl o něm zprávu, že je terorista a že napadl a ztýral redaktora výše uvedeného měsíčníku. V časopise se dále uvádí, že p. V. Foltyn byl odsouzen, uznán vinným a jeho trest je zapsán v trestním rejstříku. Po předložení důkazů je přesvědčivé, že p. V. Foltyn nebyl odsouzen a tudíž žádný trest nebyl zaznamenán v jeho trestním rejstříku, jak uvádí soudní dokument, který zveřejňujeme.

SOCIAL INSURANCE NUMBER

Každá osoba, která vyplňuje daňové priznanie musí mať "Social Insurance Number". Ak ho nemáte, musíte oň požiadať. Vyplníte dotazník S-1, ktorý dostanete na každom poštovom úrade a pošlete ho na District Taxation Office, Canadian Manpower Centre, alebo Health and Welfare Canada.

světa. Prostředky na tuto práci a pomoc činily asi 6.000.000 \$, z nichž asi 18 procent šlo na administrativu, platy, nájem a pod. Získání prostředků bylo možno uskutečnit ve velké míře zásluhou mnohých obětavých dobrovolných pracovníků, ať už jednotlivců nebo skupin a spolků. Zvláštní zmínky si zaslouží Národní rada žen svobodného Československa, která už více než 20 let věnuje výtežky své činnosti na pomoc nejpotřebnějším čl. uprchlíkům v Evropě; Československá národní rada americká, jež pomáhala AFRCR po celou dobu jeho činnosti zajišťováním záruk zaměstnání a ubytování pro uprchlíky a v posledních letech věnováním části výtežku z každoročního Majálesu ve Washingtoně. Též všichni členové výboru AFRCR vždy pracovali bezplatně, bez úhrady vlastních nákladů a mnozí z nich přispívali na činnost i finančně.

Cela činnost AFRCR jak v přípravném stadiu tak i v provádění byla vždy řízena z jeho centrály v New Yorku s pomocí poboček v Evropě.

Prvním předsedou AFRCR byl Dr. James T. Shotwell, druhým Dr. Kenneth Miller, který překonal sibiřskou anabasi s čl. legiemi a byl dobrým přítelem T.G. Masaryka a celé jeho rodiny. Následoval další přítel Československa, Malcolm Davis, který byl jako Dr. Shotwell, jedním z činitelů Carnegie Endowment for International Peace. V posledních 8 rocích je předsedou výboru architekt Jan Hird Pokorný, profesor na Columbia univerzitě.

Práci v prvních 10 letech vedl v AFRCR v New Yorku Ivan Táborský a od té doby je opravdovým opěrným bodem Vojtěch Jeřábek, který pracuje v AFRCR od jeho založení. - AFRCR má dnes 17 zaměstnanců, z toho 12 v Evropě, kde jeho zástupcem Fr. Meloun v Mnichově.

Jistě by se každý poštěl, kdyby na toto třicáté výročí práce AFRCR mohla skončit. Znamenalo by to návrat demokratických svobod do Československa. Bohužel, počet čl. uprchlíků, kteří potřebují jeho pomoc se v poslední době zvyšuje a uprchlický problém neskončí, dokud budou ve světě totalitní režimy.

V krátkém článku o třicetileté činnosti AFRCR není ani zdaleka možno se zmínit a popsat, kolik úsilí, energie iniciativy a obětavosti vyžadovalo jeho vytvoření na samém začátku, zajištění jeho uznání na americkém i mezinárodním poli a pokračování v jeho činnosti po dobu třiceti let.

Div. 14 CANADA PROVINCE OF ONTARIO THE JUDICIAL DISTRICT OF YORK

INFORMATION L. 1110 Rudolf FRO Ph. 518-0495
743 Dunn Avenue 1st Toronto
Mr. Foltyn

AGAINST Vlado FOLTYN
Address 119 Forman Avenue Toronto

THE INFORMANT SAYS

That the said Vlado FOLTYN
on or about the 12th day of August, 1977 at the Municipality of Metropolitan Toronto
in the Judicial District of York

unlawfully did commit a common assault on one Rudolf Fro,
CONTRARY TO THE CRIMINAL CODE.

Before me at the Municipality of Metropolitan Toronto in the Judicial District of York on the 15th day of August, 1977
A Justice of the Peace in and for the Province of Ontario

REQUIRED BY THE ACT FOR PURPOSES OF IDENTIFICATION (R.S.O. 1970, c. 161)

DATE APR 11 1978

APR 11 1978

CHARGE (Check in Box) ☐ Summary ☐ By Indictment ☒ Summary Convicted Offence

Accused Pleads Trial by ☐ Judge ☐ Judge and Jury

☐ Discharged ☐ Committed to ☐ House of Detention ☐ Probation ☐ Conditional Discharge

Without Taking of Pledging ☐ Any Evidence (Set) ☐ Public Evidence ☐ Affidavit

☐ Accused Pleads Trial by a Magistrate in Private ☐ Accused Pleads Trial by a Magistrate in Public

Found ☐ Guilty ☐ Not Guilty ☐ In Absentia

☒ Accused Discharged ☐ Conditional Discharge

Form S-1

Prepared for: ☐ Summary ☐ By Indictment ☐ Summary Convicted Offence

Sentenced to: ☐ House of Detention ☐ Probation ☐ Conditional Discharge

Prepared by: ☐ Clerk ☐ Magistrate ☐ Judge

SHORTHAND INFORMATION AND SUMMONS - UNDER THE CRIMINAL CODE OF CANADA (R.S.C. 1970, c. 27) SINGLE ACCUSED - NOT MORE THAN TWO CHARGES

Kanadský vynálezca signalizačného zariadenia

napísal Marcus Van Steen

(Canadian Scene) - Na Partridge Island pri vstupe do Saint John-ského prístavu v New Brunswicku, odhalili pamiatnú tabuľu na pamiatku Roberta Foulisa, vynálezcu signalizačného zariadenia, ktoré počas dlhých rokov zachraňuje životy námorníkov.

Meno tohto vynálezcu málokde nájdeme v knihách dejín navigácie, hoci patrí k jedným z prvých kanadských vynálezcov.

Robert Foulis sa narodil v Anglicku a ako malý dieťa sa s rodičmi presťahoval do Kanady. V roku 1925 bol majiteľom zlievarne v Saint John a zaujímal sa o parné lokomotívy a iné mechanické a vedecké novosti.

V tom čase prichádzalo ku pobrežiu Martimenských provincií veľa lodí a počet vrakov stále stúpal. Majáky nepomáhali, pretože ich svetlo bolo ťažko viditeľné v hmle a Bay of Fundy je povestne svojou hustou hmlou. Staré zvony, ktoré sa používali od pradávna, tiež neboli dostačujúce, pretože veľmi často sa stalo, že nestačili varovať loď pred

ohrozujúcim nebezpečenstvom.

Foulis prišiel s myšlienkou využiť paru na signalizovanie. V roku 1859 postavil na Partridge Island prvú tzv. lodnú hlásnicu, ktorú bolo počuť na míle ďaleko. Vypracoval systém krátkych a dlhých signálov, podľa ktorých mohol navigátor presne rozoznať aká je štruktúra pobrežia, do ktorého sa loď plaví.

Foulisovo signalizačné zariadenie sa používalo až do II. svetovej vojny, keď sa začal používať radar. Napriek tomu, že Foulisov vynález zachránil životy tisícom námorníkov, nedostal zaň ani finančnú odmenu a iba veľmi málo uznania.

Jeho dcéra povedala, že niekoľko rokov po otcovej smrti bola na lodi, ktorá sa zmlietala v strašnej búrke. Ako si všetci na lodi vydýchli keď počuli signalizačné trúbky zvučiacie z Partridge Island. Pamätá sa, že kapitán lode povedal, že ten kto vymyslel takéto trúbky by mal byť povýšený v nebi. Bola veľmi smutná z toho, že nikto na lodi nepoznal meno toho, ktorý sa zaoberal celý život tým, aby zachránil životy námorníkov.

Dům u dvou skotíků

(c) Emma Jarošová:

Pokračování z minulého čísla.

Pán ji utěšoval, že to chce čas, všechno se v radost obrátí ani se nenaděje. Paní pořád s holi v ruce pomaloučku nás k sobě přibližovala. Troufla si v kuchyni nám předložit krmě. Každému na svou miskou. Po očku nás pozorovala, jak opatrně obloukem šli jsme vylízat miskou jeden druhému. Pak jsem se odvážil i do paniny ložnice. Opřel jsem se předními nožkami o matraci a lítostivě hleděl, jak je Yankee na polštáři vedle mě paní natažený, ocas drze položený přes její tvář. Div že ji nezadusil. Taková stařešina vypelichaná! Nejrady bych ho svinským krokem hnál z ložnice. Ale jeden pro dobrou vůli musím sploknout slinu hořkostí a naladit chci nechtě příjemnou vizáž.

Yankee byl tak neohrabaný, že i na postel ho musela paní vysadit, zatím co já jsem byl lehký jako pírko a jednou hupky na postel - vsad', vyhraješ snad! A od té chvíle mne Yankee nechal spát v nohou mé paní. Někdy tam Yankee strpěl i Pepi, a tak jsme sladce prospali noc na krásné posteli s krásnou paní, která byla, chudinka, skrčena na okraji postele, div že se neskulila na zem.

Láska, kde t'a lidé berú? Tak obětavé srdce, srdce plné lásky ke zvířátkům, ke svým vyvoleným skotíkům, na světě aby pohledal, myslíval jsem si, hledě na ni zrůna pohrouženou v blažený spánek. Už jen pro panino potěšení byl jsem rád, že se paličák Yankee umodřil a vzal mne na milost.

Vánoce, ty svátky pokoje a míru, kterých se naše paní tak lekala, vítali jsme už v radostných přípravách. Z překvapení jsem nevycházel, čím vším lidé oslavují příchod Jezulátka na svět. Pro Yankeeho to nebylo nic nového, raději polehával v košíku. Ale já jsem se od naší paní nehnul ani na krok. Pokukoval jsem, jak zavěšuje na domovní dveře věnec z imitace posněženého smrku s karmazínovou mašlí a jak vánočně vyzdobuje celý dům. Girlandami z umělých ostnatých listů s červenými bobulkami propleta zábradlí podél schodiště, ověnila krb a snůtky vetkla i na draperie. Zahradník na keř holého šerfiku a hlohu rozvěsil drobné japonské žárovčičky a keře večer co večer zářily do zadních oken domu.

Skákal jsem radostí z takové nádhery a paní k tomu dodala, to aby naši ptáčekové a veverky věděly, že je vánoční čas, čas lásky a milosti boží.

Mnohé kanadské děti a jejich rodiče vystrojeni jako zálesáci s pilkou a sekyrkou jedou koupit stromček přímo na farmu vánočních stromků. Tam si sami stromek, borovičku nebo jedličku vyberou a uřízou. S dětmi jedou i psi a v lese se společně vyskocí. Tou radostí, jednou z nejmilejších, vítají děti a psi vánoce. Jsa zdárným dítkem svých pánů, jel jsem také vybírat vánoční stromek - borovičku, ale jen na okraj Loblawa parkoviště k vánočnímu trhu. Užasl jsem nad haldou stromků, jakoby dřevorubci pořežali půl lesa. Pomáhal jsem strojit stromek tím, že jsem poslušně seděl vedle krabic s ozdobami a bedlivě sledoval mou paní jak od špice dolů zavěšuje pěnové ptáčky, slůňata, zajičky i hvězdy. Na mosaznou síťnou zástěnu u krbu pověsila dvě červené punčochy na nichž byl namalován Santa Claus v saních. Ten, paní řekla, v noci přiletí komínem a nadělí nám, hodným pejskům, dárky.

Na Hod Boží ráno jsme s Yankeem pádili rovnou z postele do salonu ke krbu, zvědaví jako děti co nám Santa Claus nadělil. Yankee dostal svůj oblíbený Kicolý sýr a tabulky švýcarské čokolády značky Lindt. Já jakožto mladší, jsem dostal mléčnou, značka Suchard-Milka.

Naše paní přešťastná, že se snášíme, mazlivě říkala Yankeeemu: "Ty náš seniore, tys z nás dostal nejceněnější dárek, malého bratříčka Clippera." A jako takový dárek měl jsem nad ofinkou uvázanou modrou mašličku s vánoční kokardou. Mně naše paní žertovně připomínala, já že si bratříčka nebo sestřičku přát už nesmím, museli by malý dům prodat a koupit větší s vlastním parkem.

Moje první vánoce v novém domově, pod vlastní střechou, jak na ně po letech vzpomínám, byly ze všech nejhezčí, neboť na světě není nic krásnějšího než šťastný rodinný kruh, plný lásky a pohody.

Americký strýček - milionář.

O mé vzácné jsoucnosti se o kamžitě dozvěděl i americký strýček, žijící ve státě Michigan v Ann Arbor. Ač vzdálený, byl výsostným členem naší rodiny, uctíváný a vzývaný jako Bůh. Skoro každý pozdni večer telefonoval naší paní, své znejmilejší neteři Jaqueline. Občas také, když se má - starému osamocnému pánu - vdovci už, zastesklo po její jarosti jednoduše zavalal: "Jackie přijed", sedni ráno v osm hodin na vlak, můj šofér tě bude očekávat v Detroitu na nádraží. A ona, plna nadšení, hned jela. Psíčci, nepsíčci, manžel nemanžel, veverky neeverky, kytky nekytky, ptáček neptáček, všechno poručila Pánu Bohu a složila na bedra dobráckého svého Henryho. Co strýček řekl bylo svaté, bylo nad zákon světský i Boží.

Strýčka, bohatýrského zjevu, důstojného vzezření, s moudrými očima a krásnou ušlechtilou tváří znám jen z jeho portrétu a z fotografií. Nejsou pouze uložena v albu, ale stojí v zaskleném rámečku na prádelníku i na televizi. Známe zevrubně celý jeho bohatě a krásně žitý život z těch vzpomínek naší paní. Jedna je hezčí druhá. Naslouchám jim jako pohádce

o jednom strýčkovi, který byl ze všech strýčků na světě ten nejstrýčkovačtější a dovidám se o jedné copaté, černoooké holčice, pro kterou ten strýček byl šťastnou hvězdou.

Ten záračný strýček byl věhlasným advokátem v městě Detroitu, v sídle automobilového průmyslu U.S.A. Strýček měl tak báječné klienty a případy, že jeden z nich mu vynesl půl milionu, druhý třeba čtvrt, třetí sto tisíc dolarů; tak aspoň mi to bříklo přes uši, jak jsem koupil - prodávám. Strýček zastával názor, že muž, který nedokáže ve svých třiceti letech být milionářem, nestojí za nic. Tomu, kdo se narodí na tak šťastné planetě jako ten strýček, tomu se to lehce řekne. Jemu osud životní cestu doslova vystlal zlatem.

Ten strýček, krasavec, zamiloval se i do krásné jediné dcerušky nejváženějšího rodu v Ann Arbor, dědičky pohádkového jmění. Její německí předkové přišli do státu Michigan mezi prvními osídlenci. Tenkrát tam káceli prales a divočinu přeměňovali v úrodnou půdu. Založili vesnici s prvním kostelíkem. Olejomalbu toho kostelíka, jak se k němu v podzimní čas lidé trouší, má Jackie po své tetičce na památku. Teda ti její předkové po generace farmařili na nepřehledných lánách. Ty lány postupem doby, jak město Ann Arbor zkvetalo, rozprodávaly se na parcely; dolárky se ukládaly do výhodných akcií, jmění rostlo a rostlo.

Milý strýček s roztomilou tetičkou, obětování štábem služebnictva, žili jako knížata v záměčku o několika křídlech vprostřed rozsáhlého anglického parku.

Tetička mohla mít nejdražší šaty, brillantové šperky, vše co srdce ráčí, mohla do libosti také holdovat nejdražším koníčkům. Byla vášnivou sběratelkou starožitností. Cokoliv se jí na cestách v Evropě, v Číně, v Japonsku, v Americe zalíbilo, kupovala a zdobila tím svůj domov. Záměček vyhlížel jako museum. Byly tam sbírky barokního nábytku umělecké řezby, sbírky starého porcelánu a věci tepaných, rytých, kovaných, hnětených a pálených, vykládaných, tkaných, vyšívanych i paličkovanych. Tetička měla srdce plné citu a dlaň štědře otevřenou i pro místní chudé a pro různou dobročinnost. A strýček zase přál i chudým nadaným studentům. Sám ryziho charakteru, nesnášel vychytralost, úskoky, faleš a lajdáctví. K takovým flákačům, studentům měl dlaň i srdce zavřené. A dobře činil.

Jak už to na světě chodí, čáp i vrána nosili v hojnosti díťátka pod chudé střechy a o vznosnou záměckou střechu perutí nezavadili. Těm dvěma zdravím kypícím manželům, srdce dobrotivého, milý Bůh dědice neseslal. V záměckých pokojích necupitaly dětské krůčky, synáček nenatahoval moldánky, nezaznělo tam dětské švitoření, ani perlivý smích. Jen vážná dogma vítala a všude doprovázela své vznešené panstvo.

Přes vody jezera Michigan, Erie, řeku Niagara až při břehu jezera Ontario v městě Torontě žila v domku pánova sestra, maminka černoooké Jaqueline a modroooké Patricie. Jejich předkové byli irští katolíci. Přišli do Ameriky za královny Viktorie v hladových čtyřicátých letech a usadili se ve státě Ohio. Ale poslední větev, rodiče Jackie, přešla do Toronta, takže jejich obě holčičky byly už narozením Kanadanky. Rodiče posílali své dcery do katolické školy, kde jejich učitelkami byly jeptišky. Temperamentní holčičku Jackie nespoutal přísný klášterní řád; ne a nebude se sestrou Patty sedět doma jako putička. Tajně napsala strýci do Ann Arbor psaníčko. Přimalovala mu pejsky, kočky a kytičky i sebe, copatou holčičku, která by ráda k nim přijela na prázdniny.

Strýček ji tedy pozval. Kurážnou malou Jackie posadili na vlak a ona sama jela do dalekého Detroitu a Ann Arbor. Jackie žila jako rita, vítaná a veselá vnesla do tichých křidel zámku jiskřivou živost a radost. Strýc s tetou si ji tak zamilovali, že se už na vždycky stala sluníčkem jejich žití. Přijížděla k nim na každé školní prázdniny. S dogou Moby se vylítala v parku, s tetou krmila ptáčky a veverky. Tam vzkličila její láska ke zvířátkům a k přírodě. Vzdělaná teta vytrhila v ní smysl pro krásu. Naučila ji vidět krásu v každé podrobnosti. Vzbudila v ní i lásku k hudbě, k umění, k literatuře. Usměřňovala ji v klasické četbě. Teta byla též při všem tom přepychu tak hospodárná, že v její domácnosti nepřišla na zmar ani kůrka chleba. Jackie si už od malička umíňovala, že jednou povede svou domácnost jen v duchu tetičky. Líbilo se jí s jakým vlasteneckým citěním oslavovali v domě všechny americké národní svátky. To vždy spolu s tetou vyzdobovaly dům květinami a americkými vlajkami. Malícké praporky stavěly i vedle příborů hostů na prostřený stůl a při oslavě narozenin prezidentů Washingtona a Lincolna i jejich sošky. O dnu Dikuvzdání stavěly na hodovní stůl figurky krocanů, to na památku, že to byla jediná drůbež vypěstovaná americkými

Indiány. Ke krocanu se podávalo zvláštní pečivo pečené ve formě kukuřičných klasů, rovněž památní indiánské obilniny.

Semínko lásky ke strýčkově a tetině milované rodné zemi klíčilo v Jackie srdci už od mala. Hory, pouště, jeskyně, mořské pláže, města, slovem krásu a přírodní bohatství té veliké země Spojených Států Amerických poznávala během cestování se strýcem a tetou. Na Cape Cod v přepychovém hotelu ocitla se i mezi bostonskými a newyorskými milionáři. Přijížděli tam výletníci, jak vyčtla ze značek aut, snad ze všech států Unie. Okázalost milionářů jí velmi imponovala. Už tehdy v mládí si předsevzala, že se přičiní, aby zbohatla a že sem na Cape Cod, mezi americké milionáře bude jezdit s manželem každý srpen rok co rok.

Strýček měl se svým mazlíčkem Jackie veliké plány. Snažil se přihlásit ji ve státě Michigan do některé z těch drahých věhlasných škol, kam nejbohatší rodiny posílají své dcery. Ale kámen úrazu; strýček přišel s křížkem po funuse. Ani svými vlivnými známosti toho nedocílil. Rodiče totiž musí své dítě do škol dívčích a chlapeckých přihlásit už v den jejich narození, to pro omezený počet žáků. Strýček ale zařídil, že Jackie po maturitě na torontském gymnasiu, ač rozená Kanadanka, byla přijata v Ann Arbor na michiganskou universitu, kde vystudovala na profesorku angličtiny a francouzštiny.

V aristokraticky vedeném strýčkově domě se pořádaly honosné večírky, kde roztomilá studentka Jackie, plná živého zájmu o vše, plná jiskrného humoru, byla středem pozornosti. Strýc i teta osnovali zase plán, že ji bohatě provdají za syna některého milionáře z kruhu jejich přátel. Strýc bránil její lásku k chudému torontskému studentu práv. Jackie, ač z celého srdce milovala svého zlatého strýčka a poslechla ho na slovo, v tom si říci nedala. Ani tetička nepohnula s jejím zamilovaným srdcem, hořícím jen pro svou první lásku Henryho. Její milý Henry byl vším podoběn jejímu strýčkovi, docela jak by mu z oka vypadl, vnější i vnitřní krásou. Však strýček, také kdysi chudý student, začínal bez centu v kapse, od píky a jak Pán Bůh jeho plíli požehnal! Jistě požehná i Henrymu.

Jaká náhoda tomu chtěla, že Jacie a Henry se sešli? A kdy a kde? Zní to jako pohádka o čiperné holčičce, která všechny své prázdniny během školních let trávila u strýce. To osud rozhodl že Jackie musela vystudovat na torontském katolickém gymnasiu, kde se skamarádila se sestrou Henryho Betty. Oni také byli irského původu. Když ji, patnáctiletou studentku, Betty poprvé pozvala k sobě, tu u nich na stole v kuchyni stál mladík as dvacetiletý a šrouboval žárovku do stropního světla. Byl tak vysoký, že se svými plavými vlasy dotýkal stropu. Jackie se naráz vším zalíbilo: srdečností, humorem i přímým pohledem modrých očí. V tu chvíli, jak si stáli v tváři v tvář, si řekla: ten bude můj a žádný jiný. Byla to tedy láska na první pohled, láska věrná. Když Henry dostudoval a založil si svou advokátní kancelář, byla svatba. Novomanželé začali v Torontě skromně v najatém bytě ve vilové čtvrti. Henry se osvědčil jako příčinnivý svědomitý advokát i jako jemný dobrácký manžel, pobožný katolík a nadšený liberál. Byl elegantní, výborného společenského vystupování, takže si ho strýc zamiloval jako vlastního syna. Mladí trávili své dovolené se strýčkem a tetou; pronajímali si společně chatu u nějakého jezera nebo cestovali po Spojených Státech, Mexiku, Jižní Americe, Evropě, všude kam strýc určil.

Hle, stačila jen jedna povídka o strýčkovi a copaté holčičce, aby celou tu záhadu o Jackieině lásce k USA osvětlila. Ten strýček, víc ještě než teta vypěstil v srdci Jackie tak hlubokou lásku ke Spojeným Státům Americkým, že na celém světě pro ni není země nad ně: nad jejich dějiny, národní svátky, zvyklosti, výrobky a ovšem i přírodní krásy. Která země má tolik divů světa? Grand Canyon. Zkamenělý les, Malovanou poušť ve státě Arizoně, Solnou poušť ve státě Utah, Niagarský vodopád ve státě New York a všude pásma velehor a mohutné řeky. Země obilná oceány Pacifickým a Atlantickým, země, jež ze všech zemí na světě první vyslala raketu na měsíc. Země ze všech zemí na světě nejbohatší a také nejštědřejší.

Jackie, ač rozená Kanadanka, rok co rok světi jen národní svátky americké, narozeniny presidentů Washingtona a Lincolna, den Dikuvzdání a svůj dům v ty dny zdobí americkými vlajčkami. Důsledně neslaví ani jeden národní svátek kanadský. Ty jsou pro ni obyčejnými všedními dny, nestojí jí za povšimnutí.

Pokračování příště.

naše hlasy

Independent Weekly Newspaper of Czechs and Slovaks

Publishing & Printing by:

Vydává a tiskne:

MORAVIA PRESS LTD.

Editor in Chief:

Šéf-redaktor:

MILO KOMÍNEK

Address:

Adresa: 2098 Dundas Street west, Toronto, Ont. Canada M6R 1W9

Telephone: (416) 533-4242

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ:

Kanada \$ 8.00, USA \$ 9.00, všechny zámořské státy lodní poštou \$ 11.00.

Leteckou poštou: USA \$ 12.00, všechny zámořské státy \$ 17.50.